

Wydawnictwo C.H.Beck Sp. z o.o.

WSKAZÓWKI EDYTORSKIE DLA AUTORÓW

I. STOSOWANIE SKRÓTÓW	2
1. Akty normatywne	2
2. Nazwy organów orzekających oraz nazwy czasopism	4
3. Inne skróty	4
II. ZASADY POWOŁYWANIA LITERATURY I ORZECZNICTWA	5
1. Funkcja i treść przypisów	5
2. Zakres powoływania literatury i orzecznictwa	5
3. Sposób powoływania orzeczeń	7
4. Sposób powoływania literatury	9
III. PIŚMIENICTWO ZAMIESZCZONE W WYKAZIE SKRÓTÓW	13
IV. Pogrubienia i marginalia	14
VI. POZOSTAŁE UWAGI	15
VI. WYMAGANIA FORMALNE DLA POSZCZEGÓLNYCH SERII	15
1. Wymagania wspólne dla wszystkich serii	15
2. Wymagania szczegółowe	16
3. Wymagania konstrukcyjne dla poszczególnych serii	16
ZAŁĄCZNIKI	19
ZAŁĄCZNIK NR 1	19
ZAŁĄCZNIK NR 2	20

I. STOSOWANIE SKRÓTÓW

1. Akty normatywne

Sposób skróconego cytowania źródeł prawa powinien być zamieszczony na początku każdego tomu.

Skróty stosowane we wszystkich publikacjach muszą być zgodne z wykazem skrótów z Legalisa (wyjątkowe sytuacje: błędny merytorycznie skrót, należy to uzgodnić z Wydawcą).

Wykaz skrótów stosowanych w wydawnictwie dostępny jest na stronie:
<https://zefir.beck.pl/index.html#/abbreviations> Login: redakcja, hasło: redakcja

Akty normatywne, które nie są w danym tomie cytowane w sposób skrócony, należy powoływać, podając kolejno: nazwę aktu i (z wyjątkiem ustaw) nazwę organu, który go wydał, datę wydania, tytuł, miejsce publikacji. Jeżeli akt normatywny był zmieniony, po podaniu miejsca publikacji należy dodać słowa „ze zm.". Jeżeli został opublikowany tekst jednolity danego aktu prawnego, należy powoływać jego miejsce publikacji poprzedzone dopiskiem „t.j.". Skrócony sposób cytowania w odniesieniu do aktów normatywnych należy stosować tylko wówczas, gdy dany akt jest powoływany w obrębie tomu wielokrotnie (co najmniej cztery – pięć razy). W przeciwnym razie należy podawać tytuł aktu w pełnym brzmieniu.

W przypadku ustaw nowelizowanych przyjęty skrót (np. GospNierU) dla oznaczenia ustawy o gospodarce nieruchomościami odnosi się zawsze do aktu normatywnego w brzmieniu aktualnie obowiązującym.

Odwołanie się do konkretnej nowelizacji aktu cytowanego w sposób skrócony następuje przez dodanie na początku skrótu liter „Zm” oraz opatrzenie całego skrótu datą, (np. ZmKC z 1996 r.). Jednocześnie należy w przypisie (w Systemach, a przy pierwszym powołaniu w komentarzach) podać pełny tytuł ustawy, datę jej wydania oraz publikator.

Jeżeli jest więcej niż jedna zmiana z tego samego roku, należy wówczas dodać na początku skrótu litery „Zm”. Konieczne jest również opatrzenie całego pełną datą (dzień, miesiąc, rok), należy również w przypisie podać jej pełny tytuł, datę wydania oraz publikator

Jeżeli w wykazie skrótów zawarte są skróty oznaczające nazwę aktu lub organu, który wydał dany akt, należy je stosować; czyli używać słowa „rozp.” Na określenie rozporządzenia, „Min.” – ministra. Nie należy natomiast skracać samej nazwy organu, który wydał dany akt np.: rozp. Min. Sprawiedliwości (a nie rozp. Min. Sprawiedl.); wyjątkiem jest skrót RM na oznaczenie Rady Ministrów (rozp. RM – a nie rozp. Rady Ministrów).

Przy podawaniu miejsca publikacji, rok wydania zamieszczamy tylko wtedy, gdy różni się on od daty samego aktu normatywnego.

Przykłady:

rozp. RM z 3.1.1996 r. w sprawie Wolińskiego Parku Narodowego (Dz.U. Nr 4, poz. 30);
 ustawa z 26.4.1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025)

Przykład System:ZmKPC z 5.12.2008 r.¹¹Ustawa z 5.12.2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571)**Przykład Komentarz:**ZmKPC z 30.5.2008 r. (ustawa z 30.5.2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 116, poz. 731).**Przykład publikatory UE****Forma pełna (pierwsze powołanie aktu):** Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3072/95 z 22.12.1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu (Dz.Urz. WE L Nr 329, s. 18)

Jeśli rok wydania aktu nie jest taki sam jak rok wydania Dziennika Urzędowego, wtedy dodajemy go do miejsca publikacji: Rozporządzenie Rady WE Nr 1/2005 z 22.12.2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie WE Nr 1255/97 (Dz.Urz. UE L z 2005 r. Nr 3, s. 1).

Forma skrócona (przy kolejnych powołaniach, a także w wykazie skrótów): Rozporządzenie Nr 3072/95

UWAGA:

- nazwy unijnych aktów prawnych prawa wtórnego pisze się małymi literami (rozporządzenie, dyrektywa, decyzja), nazwy traktatów – zgodnie z przyjętym w Polsce zwyczajem, czyli „Traktat o Unii Europejskiej”, „Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej”;
- skróty od aktów prawa wtórnego tworzy się przez powołanie rodzaju danego aktu oraz jego Numeru – Rozporządzenie Nr 3072/95;
- w wypadku aktów prawa pierwotnego stosuje się TFUE, TUE, prawidłowym skrótem Dziennika Urzędowego UE jest Dz.Urz. UE

SKRÓTY OBCYCH AKTÓW PRAWNYCH

KC austr.

Kodeks cywilny austriacki z 1.6.1811 r. (ABGB – *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*, Justizgesetzsammlung Nr 946/1811)¹

KC franc.

Kodeks cywilny francuski z 21.3.1804 r. (Ccivil – *Code civil*)²

KC niem.

Kodeks cywilny niemiecki z 18.8.1896 r. (BGB – *Bürgerliches Gesetzbuch*, BGBI I S. 42, FNA 400–2)³

KC szwajc.

Kodeks cywilny szwajcarski z 10.12.1907 r. (ZGB – *Zivilgesetzbuch*, SR. 210. AS 24 233, 27 207 und BS 2 3)⁴

KC wł.

Kodeks cywilny włoski z 16.3.1942 r. (CC – *Codice Civile*, Gazzetta Ufficiale, n 79 del 4.4.1942 r.)⁵

OR

Prawo obligacyjne szwajcarskie z 30.3.1911 r. (OR – *Obligationenrecht*, SR 220. AS 27 317 und BS 2 199)⁶

RozpRzym I

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z 17.6.2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Dz.Urz. UE L 2008 Nr 177, s. 6)

2. Nazwy organów orzekających oraz nazwy czasopism

Należy stosować według listy otrzymanej w załączeniu. W odniesieniu do sądów okręgowych oraz apelacyjnych podawać należy również odpowiednią nazwę miejscowości (np. SA w Gdańsku).

Zob. Załącznik Nr 1, 2a i 2b.

3. Inne skróty

Do niniejszych wskazań zostaje dołączona lista najczęściej stosowanych skrótów językowych (np. jw. – jak wyżej; s. – strona). Stosowanie skrótów zamieszczonych na liście jest obowiązkowe, przy uwzględnieniu ogólnie obowiązujących norm językowych.

Redaktorzy tomów mogą, stosownie do potrzeb, wprowadzić także skróty niezawarte w przedstawionym wykazie.

Zob. Załącznik Nr 3

¹ Tekst dostępny na stronie:

<http://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung/Bundesnormen/10001622/ABGB%2c%20Fassung%20vom%2006.11.2012.pdf>

² Tekst dostępny na stronie:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?dateTexte=20121106&cidTexte=LEGITEXT000006070721&fastReqId=1018799035&fastPos=1&oldAction=rechCodeArticle>

³ Tekst dostępny na stronie: <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/bgb/gesamt.pdf>

⁴ Tekst dostępny na stronie: <http://www.admin.ch/ch/d/sr/2/210.de.pdf>

⁵ Tekst dostępny na stronie: <http://www.rcscuola.it/disciplina/ccivile.pdf>

⁶ Tekst dostępny na stronie: <http://www.admin.ch/ch/d/sr/2/220.de.pdf>

II. ZASADY POWOŁYWANIA LITERATURY I ORZECZNICTWA

1. Funkcja i treść przypisów

Przypisy w tekście powinny pełnić funkcję dokumentacyjną. Należy posługiwać się nimi w taki sposób, aby swoim rozmiarem przypisy nie przytłoczyły zasadniczej materii wywodu. Nie jest dopuszczalne prowadzenie w treści przypisów polemiki na marginesie zasadniczego nurtu wywodu. Wszelka dyskusja powinna być zawarta w tekście głównym. Dozwolone są jednak w tekście przypisów krótkie uwagi pozwalające lepiej zrozumieć stanowisko cytowanego autora lub znaczenie powoływanego orzeczenia. W przypisach należy zamieszczać odesłania do pozycji bibliograficznych, a także do orzecznictwa oraz glos. W przypadku aktów normatywnych nieobjętych skróconym sposobem cytowania tytuł i datę aktu należy umieszczać w tekście głównym, w przypisie zaś miejsce publikacji. Odwołania do konkretnych przepisów prawnych należy umieszczać w tekście głównym w nawiasach, a nie w przypisach.

Przypisy otrzymują numerację ciągłą w ramach rozdziału.

W przypisach nie stosujemy op. cit. Zawsze stosujemy skrót tytułu (skracamy tytuł w taki sposób, by był „znaczący”). Szczególnie jest to ważne w tytułach, które zaczynają się tak samo. Stosujemy natomiast „*ibidem*” do publikacji powoływanej powyżej.

UWAGA:

Przypisy w seriach komentarzowych są wciągnięte w tekst. W formie przypisów podawane są jedynie zmiany komentowanego aktu prawnego.

Przykład „przypisu” w komentarzu:

Warunek zawieszający niemożliwy do spełnienia pociąga za sobą nieważność czynności prawnej (art. 94 KC). Odmienne jednak uchwała SN z 17.4.1987 r. (IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W.J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10).

2. Zakres powoływania literatury i orzecznictwa

Polską literaturę naukową należy, co do zasady, powoływać wyczerpująco. W wypadku, gdy w odniesieniu do danej kwestii wypowiadało się bardzo wielu autorów, dopuszczalne jest pomijanie tych publikacji, w których następuje jedynie przyłączenie się do wcześniejszych wypowiedzi, bez rozwinięcia dodatkowej argumentacji, zwracając jednak uwagę na konieczność powoływania literatury najnowszej.

W Systemie Prawa Prywatnego zasadą jest powoływanie jedynie literatury polskiej. Odwoływanie się do autorów zagranicznych powinno następować wyłącznie w odniesieniu do koncepcji, które miały

fundamentalny wpływ na rozwój myśli prawniczej w skali międzynarodowej. Nawet jednak w tych sytuacjach odwołanie powinno następować wyłącznie do autora i jego koncepcji, bez szczegółowego powoływania bibliograficznego. Pozycje literatury obcej, cytowane wbrew tym zasadom, będą usuwane w toku opracowania redakcyjnego.

W pozostałych Systemach i w Komentarzach pozycje literatury obcej są dopuszczalne.

Pozycje literatury powinny być opatrzone numerem strony. Jeśli Autor ma na myśli całe opracowanie, dodajemy „passim”. Jeśli Autorzy odwołują się do pozycji publikowanych w Legalisie konieczne jest podawanie odwołania do artykułu i Nb albo do rozdziału i Nb, bez podawania numeru strony.

Przykład:

1) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest skomentowana tylko jedna ustawa.

M. Pazdan, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 2.

2) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest skomentowanych kilka ustaw.

A. Zbiegień-Turzańska, w: Osajda, Komentarz, t. VII, 2019, art. 54 PrSpółdz, Nt 2–5.

3) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do większego fragmentu komentarza.

M. Pazdan, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–4.

4) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do całego artykułu komentarza.

M. Pazdan, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–14.

5) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do kilku artykułów.

M. Pazdan, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–4; art. 11, Nb 1–4.

6) Odwołania wewnętrzne: a) w ramach komentowanego artykułu i b) w ramach jednego komentarza/publikacji

a) w ramach tego samego komentowanego artykułu posługujemy się samym numerem brzegowym (Nb 64);

b) w sytuacji zaś, gdy odwołamy do treści innego artykułu tego samego komentarza, podajemy także numer artykułu (art. 232, Nb 8).

a) Zob. Nb 1.

b) Zob. art. 232, Nb 8.

UWAGA: w publikacjach występują dwa sposoby powoływania pozycji literaturowych.

Wykaz skrótów. Piśmiennictwo

Pozycje literaturowe kluczowe dla omawianego tematu/komentowanego aktu prawnego, przywoływane często w danej publikacji powinny zostać zamieszczone w wykazie skrótów do danej publikacji jako Piśmiennictwo.

Takie skróty literaturowe są powoływane odmiennie od pozostałych, z pominięciem inicjału imienia Autora/Redaktora naukowego.

Przykład:

Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC..... Kodeks cywilny. Komentarz (red. E. Gniewek, P. Machnikowski), Warszawa 2013, 2016

Publikacje znajdujące się w wykazie piśmiennictwa zamieszczonym w wykazie skrótów nie powinny znaleźć się w wykazach literatury przy rozdziale.

Wykaz literatury przy rozdziale/artykułach itp.

Drugi sposób to publikacje znajdujące się w wykazie literatury przy rozdziale, artykułach itp. Powoływane są wówczas w literaturze w całości, a w tekście w skrócie, zawsze jednolicie.

Przykład:

D. Miąsik, Reguła rozsądku w prawie antymonopolowym. Studium prawnoporównawcze, Kraków 2004

W tekście powoływana jako: *D. Miąsik*, Reguła rozsądku, s. 25.

3. Sposób powoływania orzeczeń

Zasadą jest obszerne cytowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Podobnie jak w odniesieniu do literatury, w razie bardzo dużej liczby wypowiedzi judykatury prezentujących to samo stanowisko, należy cytować te orzeczenia, które wywarły wpływ na ukształtowanie się danego kierunku oraz te, które wprowadzają argumenty na rzecz przyjętego stanowiska. Pozostałe wypowiedzi judykatury mogą być cytowane selektywnie.

Powołując dane orzeczenie należy zawsze określić jego charakter (uchwała, wyrok, postanowienie – skrótem: uchw., wyr., post.).

W odniesieniu do orzeczeń SN wydawanych w powiększonym składzie należy podawać także Izbę, w której wydano dane orzeczenie.

Przykład:

uchw. SN (PSIAPiUS) z 7.3.1995 r. – jest sposobem powołania się na uchwałę Sądu Najwyższego zapadłą w pełnym składzie Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zaś:

uchw. SN (7) – sposobem powołania się na uchwałę zapadłą w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego.

Zasadą jest cytowanie danego orzeczenia tylko w jednym publikatorze. Jeżeli orzeczenie było publikowane w zbiorze urzędowym SN, powołujemy tę właśnie publikację (OSN), chyba że orzeczenie jest publikowane gdzie indziej (np. w OSP) łącznie z glosą.

Jeżeli do danego orzeczenia zostały opublikowane glosy należy cytować pełen ich wykaz, przy czym należy dążyć do zamieszczania na pierwszym miejscu glosy, która – zdaniem autora – ma zasadnicze znaczenie dla danego zagadnienia. Przy powoływaniu glos dopuszcza się krótką wzmiankę na temat jej charakteru (glosa aprobująca, krytyczna lub częściowo krytyczna). Cytowanie glosy następuje przez podanie czasopisma oraz numeru, w czasopismach operujących pozycjami (jak OSP), także pozycji, jednakże bez numeru strony. Podanie strony dopuszczalne jest w wypadku odwołania się do konkretnego poglądu.

Orzeczenia należy cytować zamieszczając kolejno: charakter orzeczenia, organ orzekający, datę, sygnaturę, miejsce publikacji.

Przykład:

System:

³¹ Tak zwłaszcza uchw. SN z 15.2.1978 r., III CZP 1/78, niepubl.

³² Odmienne jednak uchw. SN z 17.4.1987 r., IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W. J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10.

³³ Zob. wyr. NSA z 28.12.1994 r., V SA 1507/94, OSP 1996, Nr 7–8, poz. 131.

³⁴ Zob. post. SA w Katowicach z 4.7.1995 r., I ACr 284/95, OSP 1996, Nr 4, poz. 182.

Dopuszczalne (choć niezalecane) jest podanie w tekście głównym danych obejmujących charakter oraz datę wydania danego orzeczenia, zaś w przypisie sygnatury i daty publikacji.

Komentarz:

Stanowisko to SN podtrzymał w wyroku z 22.12.1997 r. (II CKN 546/97, OSN 1998, Nr 7–8, poz. 119).

Odmienne jednak uchwała SN z 17.4.1987 r. (IV CR 156/87, OSN 1988, Nr 12, poz. 176 z glosą kryt. *W. J. Katnera*, PiP 1989, Nr 10).

Przykład:

Orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Por. wyr. ETPC: z 28.6.1990 r. *Obermeier v. Austria* (skarga Nr 11761/85, A179)

Orzeczenia TS WE, TS UE, Sądu (TS WE ←**1.12.2009 r.**→TS UE)

Zmieniony zapis orzeczeń:

Wyr. TS z 11.6.2009 r., **C-529/07**, *Chocoladefabriken Lindt&Sprüngli AG v. Franz Hauswirth GmbH*, EU:C:2009:361.

Wyr. TS z 18.6.2002 r., **C-299/99**, *Koninklijke Philips Electronics NV v. Remington Consumer Products Ltd.*, EU:C:2002:377.

Ale uwaga:

Wyr. Sądu z 7.5.2019 r., **T-152/18 do T-155/18**, *Sona Nutrition v. EUIPO*, EU:T:2019:294

Podając metrykę promulgacyjną wyroków sądów unijnych, bez względu na datę ich wydania, stosuje się europejską sygnaturę orzecznictwa (ECLI – European Case Law Identifier), zgodnie z oznaczeniem podanym w internetowej bazie orzecznictwa sądów unijnych (www.curia.europa.eu). W razie wątpliwości, TS wprowadził ECLI 24.03.2014 r. i od tego czasu przy cytowaniu orzeczeń obowiązkowe jest podawanie tego numeru.

UWAGA: W braku publikatora „papierowego” prosimy o powoływanie źródła SIP Legalis (ogólnie – bez numeru orzeczenia w tej bazie). Jeśli nie ma orzeczenia w SIP Legalis – Autor zaznacza informację do Redakcji, z uwagą o dodanie orzeczenia do bazy orzecznictwa Legalis. Odmienne ustalenia mogą obowiązywać po uzgodnieniu z Autorem.”

4. Sposób powoływania literatury

System Prawa Prywatnego

Pozycje cytowane w obrębie danego rozdziału więcej niż 3 razy powinny być zamieszczane w usytuowanym na początku rozdziału wykazie literatury i powoływane zgodnie z tym wykazem (zob. IV. Wykazy literatury).

Co do pozostałych pozycji, pierwsze powołanie następuje w postaci pełnej. W razie powołania kilkakrotnego, przy następnych cytowanych należy stosować formę skróconą. Przy odległości większej należy ponownie zastosować cytowanie pełne. Kluczem do tworzenia skrótu jest początek tytułu, z tendencją do jak najzwięźlejszego ujęcia. Nie należy jednak tworzyć skrótu składającego się wyłącznie ze słowa „Prawo” itp.

a) System Prawa Administracyjnego, System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego, Komentarze

System Prawa Administracyjnego, System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego, Komentarze –postępujemy jak przy Systemie Prawa Prywatnego.

W przypadku pozycji wieloautorskich albo pozycji pod redakcją należy je powoływać w wykazie literatury ze wszystkimi nazwiskami (w kolejności alfabetycznej, wg nazwiska pierwszego autora) oraz z zaznaczeniem nazwisk redaktora/ów – raz, a nie wielokrotnie.

Dzieła umieszczone w spisach literatury należy cytować w sposób skrócony (z dodaniem numeru strony), już przy pierwszym powoływaniu. Skrócony sposób cytowania tej samej pracy musi być identyczny we wszystkich rozdziałach danego tomu.

UWAGA: sposób powoływania komentarzy zob. wyżej: 2. Zakres powoływania literatury i orzecznictwa

W odniesieniu do poszczególnych rodzajów literatury prawniczej należy stosować zasady następujące:

b) monografie, podręczniki, studia, opracowania zbiorowe

Powołując monografię należy podawać kolejno: pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko (kursywą), tytuł pracy, miejsce wydania, rok oraz numer strony. Nie należy natomiast zamieszczać nazwy wydawnictwa.

Przykład:

E. Norek, Przedsiębiorstwo jako podmiot obrotu gospodarczego, Warszawa 1997, s. 33.

Monografię kilku autorów, w której nie wyodrębniono autorów poszczególnych partii, powołujemy tak samo, jak monografię jednego autora.

Przykład:

J. Barta, R. Markiewicz, Prawo autorskie w Światowej Organizacji Handlu [WTO], Kraków 1996, s. 69.

Jeżeli w monografii zaznaczono autorów poszczególnych części dzieła, cytując podajemy pierwszą literę imienia i nazwisko autora danej partii materiału, następnie powołujemy pierwszą literę imienia i nazwisko współautora (współautorów) pracy, tytuł całej monografii, miejsce i rok wydania oraz stronę.

Przykład:

J. Malarczyk, w: *L. Dubel, J. Malarczyk*, Historia doktryn polityczno-prawnych, Lublin 1996, s. 85.

Monografię autorstwa więcej niż trzech autorów z zaznaczonym autorstwem poszczególnych części oraz podanym redaktorem opracowania, cytujemy, wymieniając pierwszą literę imienia i nazwisko autora danej partii, tytuł całości opracowania, w nawiasie powołujemy redaktora monografii, następnie podajemy miejsce, rok wydania i stronę.

Przykład:

M. Kalinowski, w: *Prawo finansowe* (red. *W. Wójtowicz*), Warszawa 1997, s. 324.

Zasady cytowania monografii należy stosować także do podręczników.

Przykład:

A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 2002, s. 43.

D. Krupa, w: *Postępowanie cywilne* (red. *H. Mądrzak*), Warszawa 1997, s. 13.

Studia i inne publikacje wchodzące w skład opracowań zbiorowych powołujemy, podając pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko oraz temat rozprawy naukowej. Następnie cytujemy tytuł całości, miejsce i rok jego opublikowania. Jeżeli publikacja podaje nazwisko redaktora lub redaktorów (maksymalnie dwóch), należy także zacytować ich nazwiska.

Przykład:

S. Wójcik, *Stosowanie przepisów prawa zobowiązań w zakresie prawa rzeczowego*, w: *Studia z prawa zobowiązań* (red. *Z. Radwański*), Warszawa–Poznań 1979.

c) czasopisma

Artykuły cytujemy, podając pierwszą literę imienia autora, jego nazwisko, tytuł artykułu, skrót nazwy czasopisma, rok i numer wydania oraz stronę. Powołanie numeru strony następuje tylko wówczas, gdy odwołanie następuje do konkretnego poglądu autora, a nie do artykułu jako całości.

Określenie (Nr), należy stosować także w odniesieniu do czasopisma, które (jak np. PiP, ZNUJ czy RPEiS) posługują się nazwą „zeszyt”.

Przykład:

M. Pyziak-Szafnicka, Kilka uwag na temat ochrony przed narzuceniem nieuczciwych warunków umowy, PPH 1994, Nr 9.

A. Szewc, Dzieła naukowe i ich status w prawie autorskim, PiP 1997, Nr 10, s. 23.

Cytując wydawnictwa publikowane nieregularnie, podajemy ich numer kolejny i rok wydania. W czasopismach operujących seriami podajemy nazwę serii, numer kolejny w ramach serii oraz rok wydania. Wszystkie numery należy cytować zgodnie z tym jak jest to podane przez wydawcę – więc odpowiednio przez podanie numeracji rzymskiej lub arabskiej.

Przykład:

T. Zieliński, Stosowanie przepisów i pojęć prawa cywilnego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, SC, t. XXXV, 1989.

d) komentarze

W celu zapewnienia jednolitości edycji, do niniejszych wskazań zostaje załączony wykaz podstawowych komentarzy oraz sposób ich skróconego powoływania.

Cytowanie powinno następować poprzez podanie nazwiska autora oraz skróconej wersji tytułu komentarza, tomu, roku, wydania, następnie alternatywnie numeru strony lub artykułu i numeru brzegowego.

Przykład:

1) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest skomentowana tylko jedna ustawa.

M. Pazdan, w: *Pietrzykowski*, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 2.

2) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest skomentowanych kilka ustaw.

A. Zbiegień-Turzańska, w: *Osajda*, Komentarz, t. VII, 2019, art. 54 PrSpółdz, Nt 2–5.

3) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do większego fragmentu komentarza.

M. Pazdan, w: *Pietrzykowski*, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–4.

4) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do całego artykułu komentarza.

M. Pazdan, w: *Pietrzykowski*, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–14.

5) Komentarze, w których – w wydaniu książkowym jest odwołanie do kilku artykułów.

M. Pazdan, w: *Pietrzykowski*, Komentarz KC, t. I, 2020, art. 9, Nb 1–4; art. 11, Nb 1–4.

6) Odwołania wewnętrzne: a) w ramach komentowanego artykułu i b) w ramach jednego komentarza/publikacji

a) w ramach tego samego komentowanego artykułu posługujemy się samym numerem brzegowym (Nb 64);

b) w sytuacji zaś, gdy odsyłamy do treści innego artykułu tego samego komentarza, podajemy także numer artykułu (art. 232, Nb 8).

- a) Zob. Nb 1.
- b) Zob. art. 232, Nb 8.

e) System Prawa Cywilnego

Odwołanie do Systemu prawa cywilnego powinno następować przez zastosowanie skrótu System PrCyw, podanie numeru tomu, roku wydania oraz strony. W odniesieniu do tomu I należy podawać także rok wydania.

Przykład:

B. Gawlik, w: System PrCyw, t. I, 1985, s. 744.
J.S. Piątkowski, w: System PrCyw, t. IV, s. 112.

f) prace niepublikowane

Przykład:

C. Mróz, Konsekwencje prawne wniesienia wkładów do spółki cywilnej w świetle art. 862 k.c., (niepubl.)

III. PIŚMIENNICTWO ZAMIESZCZONE W WYKAZIE SKRÓTÓW

Na początku każdego tomu (przy wykazie skrótów) zamieszczony zostanie krótki wykaz literatury fundamentalnej dla danego tomu. Wykaz ten będzie zawierał pełne tytuły dzieł oraz ich odpowiednie skróty.

Przykład:

<i>Smyczyński</i> , Prawo rodzinne, 1997 (1999, 2003, 2005, 2009)	<i>T. Smyczyński</i> , Prawo rodzinne i opiekuńcze, Warszawa 1997, 1999, 2003, 2005, 2009
--	--

IV. Pogrubienia i marginalia

W komentarzach należy pogrubiać „tytuł” tezy. Na początku tezy powinno się znaleźć zdanie informujące o jej treści, należy je wówczas pogrubić.

Przykład:

3. Rejestracja podatnika dla celów VAT – art. 360, 361. W art. 360–361 Dyrektywy zawarte są regulacje określające zasady rejestracji podatnika spoza Wspólnoty w wybranym państwie UE.

Zgodnie z art. 360 i art. 361 ust. 1 Dyrektywy, podatnik niemający siedziby ma obowiązek zgłoszenia państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie działalności, przekazując drogą elektroniczną następujące dane: (...)

W publikacjach stosuje się też pogrubienia w celu zwrócenia uwagi na najważniejsze pojęcia. Należy zwrócić uwagę na to, by pogrubione było jedynie hasło albo najważniejszy fragment zdania. Traci sens pogrubianie całych zdań albo większych fragmentów komentarza.

Przykład:

Postępowanie kasacyjne nie ma już charakteru rozpoznawczego, lecz **kontrolny**. Sąd Najwyższy jest sądem prawa, rozpoznając skargę kasacyjną, nie rozpoznaje merytorycznie sprawy.

Skarga kasacyjna nie jest środkiem prawnym, który przysługuje powszechnie, wszystkim obywatelom we wszystkich sprawach. **Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyjątkowym i nadzwyczajnym** przysługującym od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji i ogranicza się do spraw o istotnym znaczeniu prawnym. Sąd Najwyższy rozstrzyga sprawy precedensowe mające znaczenie dla rozwoju prawa albo służące ujednoliceniu orzecznictwa. Instytucja skargi kasacyjnej wiąże się z funkcją i zadaniami Sądu Najwyższego.

W publikacjach z serii Prawo sądowe stosujemy **marginalia**: hasła mające na celu zwrócenie uwagi na najważniejsze elementy danego środka prawnego. W czasie redakcji merytorycznej zaleca się wykonanie tego w formie komentarza do początku danego akapitu.

Przykład:

Skarga kasacyjna nie jest środkiem prawnym, który przysługuje **powszechnie**, wszystkim obywatelom we wszystkich sprawach. **Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyjątkowym i nadzwyczajnym** przysługującym od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji i ogranicza się do spraw o istotnym

Z komentarzem [JZ1]: Charakter skargi kasacyjnej

znaczeniu prawnym. Sąd Najwyższy rozstrzyga sprawy precedensowe mające znaczenie dla rozwoju prawa albo służące ujednoczeniu orzecznictwa. Instytucja skargi kasacyjnej wiąże się z funkcją i zadaniami Sądu Najwyższego.

VI. POZOSTAŁE UWAGI

Wewnętrzne spisy

W Systemach bezpośrednio pod tytułem danego rozdziału należy zamieścić jego skrócony spis treści, który będzie obejmował literaturę i kolejne paragrafy wraz z odpowiednimi numerami brzegowymi (zob. strona przykładowa).

Daty

Powołując datę w tekście należy stosować cyfry arabskie (np. 1.6.1997 r.).

Wyrazy oraz zwroty obcojęzyczne zastosowane w tekście należy pisać kursywą.

Kursywą należy pisać także imiona (inicjały) i nazwiska.

Cytaty z aktów prawnych

Cytowane artykuły, fragmenty innych ustaw lub całe akty w treści komentarza należy wyróżnić jako tekst nieautorski *petitem* i umieścić w cudzysłowach.

Cytaty

Cytaty zapisujemy w cudzysłowach, prostą czcionką. Cytat w cytacie zaznaczamy ostrokątnym francuskim cudzysłowem wewnętrznym: «.....» (w Systemie Prawa Administracyjnego odwrotnie: ».....«). Skrót w cytacie oznaczamy nawiasami (...). Każdy cytat powinien być uzupełniony pełnym adresem bibliograficznym i numerem strony, z której pochodzi cytat. W cytatach ani w treści aktów prawnych (poszczególnych artykułów) nie powinno się wprowadzać żadnych zmian językowych, stylistycznych ani interpunkcyjnych.

Tabele, ilustracje

Tabele i ilustracje powinny być numerowane w ciągu w całej książce, chyba że jest ich dużo: wówczas numeracja w ramach rozdziału: 1.1; w rozdz. 2 – 2.1 itd.

Jeśli tabela albo ilustracja zostały opracowane na podstawie danych pochodzących z cudzych prac albo autor wykorzystuje cudze rysunki, powinno być podane ich źródło.

VI. WYMAGANIA FORMALNE DLA POSZCZEGÓLNYCH SERII

1. Wymagania wspólne dla wszystkich serii

Autor powinien – wraz z plikiem tekstowym publikacji – dostarczyć do niej:

Wydawnictwo C.H. Beck; 00-203 Warszawa, ul. Bonifraterska 17; Telefon (48 22) 33 77 600; Fax (48 22) 33 77 601
 Konto: Bank Pekao S.A. o nr 27124062471111000049738489
 Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy KRS 0000 155734; REGON 010178701; NIP 522-010-50-28
 Właściciel: dr Hans Dieter Beck; Kapitał Spółki: 88 000,- zł

- 1) spis treści,
- 2) wykaz skrótów,
- 3) bibliografię,
- 4) komplet recenzji wymaganych w toku uzyskiwania danego stopnia naukowego,
- 5) tłumaczenie tytułu na język obcy (angielski, niemiecki albo francuski) – w przypadku monografii i czasopism,
- 6) streszczenie po angielsku – w przypadku monografii i czasopism,
- 7) słowa kluczowe po polsku i po angielsku – w przypadku monografii i czasopism.

2. Wymagania szczegółowe

Standardy kwalifikacyjne dotyczące monografii i czasopism są opisane w dokumencie Standardy kwalifikacji monografii C.H.Beck.

[www.beck.pl/zasady-publicacji/Standardy kwalifikowania utworów | C.H.Beck](http://www.beck.pl/zasady-publicacji/Standardy_kwalifikowania_utworow_C.H.Beck)

3. Wymagania konstrukcyjne dla poszczególnych serii:

a) Monografie

Podział wewnętrzny na
Rozdziały
Paragrafy
Punkty rzymskie
Punkty arabskie

Przykład:

- § 6. Szczegółowe klauzule porządku publicznego
- I. Uwagi ogólne
- II. Krytyka szczegółowych klauzul porządku publicznego
- III. Przykłady szczegółowych klauzul porządku publicznego występujących lub planowanych w prawie unijnym i międzynarodowym
- IV. Przykłady szczegółowych klauzul porządku publicznego występujących w obcych systemach prawnych
- 1. Amerykański SPEECH Act
- 2. Szczegółowe klauzule porządku publicznego w ustawach kolizyjnych różnych państw

b) Komentarze

Podział wewnętrzny na:
Artykuły (układ wewnętrzny na działy, rozdziały, tytuły itp. uzależniony od układu wewnętrznego aktu prawnego)
Punkty rzymskie
Litery wielkie
Litery małe
Numerowane tezy z haselkami, po których następuje przyporządkowana merytorycznie treść komentarza.

Przykład:

- I. Uwagi wstępne
- A. Historyczne wzorce konstytucyjne
 - a. Uwagi wstępne
 - 1. Dwie konstytucje. Poszukując w Polskiej tradycji konstytucyjnej odwołań do dobra wspólnego jako fundamentalnej wartości, sięgnąć trzeba do dwóch aktów: ustawy rządowej z 3.5.1791 r., czyli Konstytucji 3 Maja [J. Koweci (oprac.), Konstytucja 3 Maja, s. 79–102] oraz ustawy konstytucyjnej z 23.4.1935 r. (Dz.U. Nr 30, poz. 227), nazywanej Konstytucją kwietniową. Są to jedyne ustawy rangi konstytucyjnej, które traktują o dobru wspólnym (wspólnym dobru) i które pojawiły się w kontekście prac nad obecnie obowiązującą Konstytucją RP.
 - 2. Tradycja klasyczna.
 - (...)
 - b. Konstytucja 3 Maja
 - c. Konstytucja kwietniowa
 - d. Podsumowanie

c) Systemy**System Prawa Prywatnego, System Prawa Karnego, System Prawa Administracyjnego**

Podział wewnętrzny na:

- Rozdziały
- Paragrafy
- Punkty rzymskie
- Punkty arabskie

Przykład:

- § 1. Odpowiedzialność odszkodowawcza – uwagi ogólne
- I. Istota i względny charakter odpowiedzialności odszkodowawczej
- II. Stosunek odpowiedzialności odszkodowawczej do odpowiedzialności prawnej i cywilnej
- III. Rozwój odpowiedzialności odszkodowawczej
 - 1. Geneza
 - 2. Stan obecny
 - 3. Perspektywy
 - 4. Unifikacja

System Prawa Handlowego, System Prawa Medycznego, System Postępowania Cywilnego

Podział wewnętrzny na:

- Rozdziały
- Punkty

Przykład:

- Rozdział 2. Zagadnienia podmiotowe
 - 2.1. Uwagi wprowadzające
 - 2.2. Twórca dóbr niematerialnych będących przedmiotem ochrony
 - 2.2.1. Twórca jako podmiot dokonujący dobra niematerialnego
 - 2.2.1.1. Twórca jako podmiot prawa
 - 2.2.1.2. Wkład twórczy
 - 2.2.2. Współtwórczość – dokonanie dobra niematerialnego

- 2.2.3. Dokonywanie dobra niematerialnego w stosunku pracy
- 2.2.3.1. Uwagi wstępne
- 2.2.3.2. Stosunek pracy. Cechy przedmiotowe i strony
- 2.2.4. Dokonanie dobra niematerialnego jako efekt realizacji innej umowy
- 2.2.5. Uprawnienia twórcy związane z dokonaniem dobra niematerialnego
- 2.2.5.1. Uwagi wprowadzające
- 2.2.5.2. Prawo do patentu, wzoru użytkowego i prawa z rejestracji wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych
- 2.2.5.3. Prawo do wynagrodzenia
- 2.2.5.4. Prawo do wymienienia osoby twórcy

d) Komentarze & linia orzecznicza

Podział wewnętrzny na:

Artykuły (układ wewnętrzny na działy, rozdziały, tytuły itp. uzależniony od układu wewnętrznego aktu prawnego)

- A. Komentarz
- B. Linia orzecznicza

Numerowane tezy, po których następuje komentarz

Przykład:

A. Komentarz

1. Rodzaje postanowień. Jest regułą, że orzeczenia sądu w postępowaniu nieprocesowym zapadają w formie postanowień. Wyróżnia się dwa rodzaje takich postanowień: 1) co do istoty sprawy (merytoryczne), 2) co do wszelkich kwestii o charakterze procesowym. Pierwsza grupa odpowiada orzeczeniom zapadającym w procesie w formie wyroków, druga – w formie postanowień.

e) Prawo sądowe

Podział wewnętrzny na:

Części

Rozdziały

Punkty arabskie

Seria wymaga wyróżnienia przykładów oraz wyróżnienia orzecznictwa ilustrującego dane zagadnienie. Konieczne jest także opracowanie wzorów pism, które stanowią Część II każdej publikacji książkowej

Przykład:

Część I. Komentarz praktyczny z orzecznictwem

Rozdział 2. Zachowek

- 1. Charakter prawny zachowku
- 2. Funkcje zachowku
- 3. Krąg osób uprawnionych do zachowku

Część II. Wzory pism procesowych

- 1. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z ustawy
- 2. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z testamentu z zastosowaniem reguły interpretacyjnej z art. 961 KC
- 3. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku z testamentu

4. Pozew o zachowek

f) Metodyki

Podział na:
Części
Rozdziały
Punkty arabskie

Przykład:

Część I. Komentarz praktyczny z orzecnictwem

Rozdział 1. Adwokat w postępowaniu karnym jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, prywatnego, powoda cywilnego, substydniary akt oskarżenia

1. Uwagi wstępne
2. Pełnomocnik pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym
3. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

(...)

Część II. Wzory pism procesowych

1. Zgłoszenie obrońcy
2. Upoważnienie do obrony nieograniczonej
3. Upoważnienie do reprezentowania oskarżyciela prywatnego

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK NR 1

a) Organy

Zob. Załącznik Nr 1. Organy i instytucje

b) Czasopisma i dzienniki urzędowe – po roku podajemy Nr

Zob. załączniki

2a. Skróty czasopism polskich;

2b. Skróty czasopism obcojęzycznych

ZAŁĄCZNIK NR 3

apr.	aprobująca
art.	artykuł
b.	były
CBOSA	Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych
cyt.	cytat, cytowana (-e, -y)
cz.	część
d.	dawna (-e, -y)
dot.	dotyczy
ds.	do spraw
godz.	godzina
in.	inne
itd.	i tak dalej
itp.	i temu podobne
jw.	jak wyżej
kryt.	krytyczna
lit.	litera
m.in.	między innymi
Min.	Minister
m.st.	miasto stołeczne
n.	następna (-e, -y)
Nb	numer brzegowy
niem.	niemiecki
np.	na przykład
Nr	numer
ONZ	Organizacja Narodów Zjednoczonych
oprac.	opracowanie
orz.	orzeczenie
PCPR	powiatowe centrum pomocy rodzinie
pkt	punkt
podkr.	podkreślenie
por.	porównaj
post.	postanowienie
poz.	pozycja
prof.	profesor
przyp.	przypis
pt.	pod tytułem
r.	rok
RE	Rada Europy
red.	redakcja
rozdz.	rozdział
rozp.	rozporządzenie
s.	strona
sek.	sekcja
sprost.	sprostowanie
t.	tom
tj.	to jest
tys.	tysiąc

tzn.	to znaczy
tzw.	tak zwana (-e, -y)
uchw.	uchwała
ust.	ustęp
uw.	uwaga (-i)
w.	wiek
w zw.	w związku
wyd.	wydanie
wyr.	wyrok
zarz.	zarządzenie
ze zm.	ze zmianami
zd.	zdanie
zm.	zmiana (-y)
zob.	zobacz
z.	zeszyt